

7. При веселитѣ слонове.

Гората ставаше все по-мжно проходима. Тази гора, мислѣхъ си азъ, е стара, много стара! Въ нея нѣмаше никаква слѣда отъ човѣшка стѣпка или колело. Главатарѣтъ пълзѣше на рѣцѣ и крака, а азъ вървѣхъ слѣдъ него. Ние минавахме прѣзъ най-голѣмия гѣсталакъ. Азъ слѣдѣхъ всѣко движение на главатаря съ очудване. Изведнажъ той се оттегли на страна и ми показа нѣщо напрѣдъ. Прѣдъ мене се изпрѣчи една много хубава и дълга улица за разходка. А нѣгдѣ си въ края ѝ, вървѣха слонове, цѣло стадо слонове! Азъ размахахъ съ шапка и извикахъ отъ ралость. Слоноветѣ повдигнаха чудно дебелитѣ си глави и заминаха мълчаливо по работата си. Наредени двама по двама, като ученици, когато отиватъ въ черква, тѣ вървѣха едни слѣдъ други прѣзъ гѣстата гора и пробиваха улица прѣзъ нея. Тѣ шумѣха като вѣтъръ и кършеха на лѣво и на дѣсно клонитѣ, като изядаха зеленитѣ листа, а всичко друго смачкваха въ краката си. Едва сега разбрахъ азъ, какъ и кой пробива улицитѣ прѣзъ старитѣ гори.

Ние трѣгнахме надолу къмъ езерото, блѣсъкътъ на което достигаше вече до нашитѣ очи. Като излѣзохме изъ гората, дойдохме тъкмо на другата страна на слоноветѣ. Още веднажъ можахъ да видя колко весела дружина сж тѣ. Единъ отъ тѣхъ влѣзе въ езерото, пое съ дългия си хоботъ вода и послѣ се полѣ като съ поливка. Другъ гледаше водата и като че се питаше, дали да влѣзе, или не? А слѣдъ малко влѣзе цѣлъ. Азъ не мислѣхъ друго, и само ги гледахъ какво правятъ. Слѣдъ малко единъ започна да плава като риба. Една стара госпожа слоница остана на брѣга, откъсна единъ клонъ отъ палмитѣ и започна да си вѣе, като нѣкоя нашенска госпожица. Друга една